

Arrest

nr. 265 613 van 16 december 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 15 september 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 augustus 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 september 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam met een visum verschaft door de Nederlandse autoriteiten in december 2017 naar Nederland. Vervolgens kwam ze naar België waar ze op 16 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 2 maart 2020 verklaarde de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit verzoek kennelijk ongegrond.

1.2. Verzoekster dient op 23 juni 2020 een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in de zin van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffen-

de de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De referentiepersoon is haar Nederlandse zus.

1.3. Verweerder neemt op 25 november 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.4. Verzoekster dient op 15 februari 2021 een nieuwe aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in de zin van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. De referentiepersoon is opnieuw haar Nederlandse zus.

1.5. Verweerder neemt op 9 augustus 2021 beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden betekend onder de vorm van een bijlage 20. Deze bijlage 20, die thans wordt bestreden, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.02.2021 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 15.02.2021 voor de tweede maal gezinshereniging aan met haar zus N.C.O, van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Suriname (R1303827) op naam van betrokkene, afgeleverd op 24.02.2014*
- kadastraal attest MI-GLIS dd. 20.02.2018 op naam van betrokkene*
- verklaringen Inspectie der Directe Belastingen dd. 14.06.2018 en 29.07.2020 met betrekking tot de jaren 2014 - 2016 en 2018-2019*
- verzendbewijzen van postpakketten met levensmiddelen en hulpgoederen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 04.12.2006, 12.03.2011, 19.09.2012, 31.07.2013, 31.05.2014, 09.06.2015 en 17.09.2016 (de gemiddelde aangegeven waarde van de verzonden goederen is €164)*
- verklaring van lidmaatschap Christelijke Mutualiteit dd. 18.09.2020 op naam van betrokkene*

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 23.06.2020, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 25.11.2020. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister Bureau voor Burgerzaken, Suriname) (dd. 11.12.2017 op naam van betrokkene met vermelding van het adres 'Paulinestraat 1 te Paramaribo'*

- verklaring Inspectie der Directe Belastingen dd. 18.06.2018 waaruit blijkt dat betrokkene in 2017 beschikte over belastbare inkomsten
- geldstorting aan betrokkene dd. 12.09.2017: louter op basis van het voorgelegde document kan niet vastgesteld worden wie de afzender van deze som is
- bewijzen geldstortingen vanwege een derde aan een derde uit de periode december 2014 - december 2017; bijbehorende verklaring op eer vanwege de referentiepersoon dd. 14.02.2021 waarin deze stelt dat deze sommen verzonden werden naar een derde maar in praktijk (minstens deels) bestemd waren voor betrokkene: echter, deze verklaring is een loutere bewering welke niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging
- bewijs geldstorting aan een derde dd. 01.09.2018 (afzender onduidelijk)
- loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode maart - mei 2021
- geactualiseerde attesten dd. 24.06.2021 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon op datum van het attest geen financiële steun ontvangen vanwege het OCMW te Arendonk
- verklaringen op eer vanwege de referentiepersoon dd. 14.02.2021
- verklaring op eer vanwege betrokkene dd. 14.02.2021
- bewijs van burgerlijke staat (Bureau voor Burgerzaken, Suriname) dd. 11.12.2017 op naam van betrokkene

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 09.01.2018 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer is geen sprake. Bijkomend dient opgemerkt te worden dat:

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 16.10.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België. Immers, in het kader van haar visumaanvraag dd. 20.10.2017 toonde betrokkene ten opzichte van de Nederlandse overheden aan wel degelijk economisch actief te zijn en over de nodige bestaansmiddelen te beschikken. Ze kan bezwaarlijk in oktober 2017 aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen, om nadien te claimen dat ze onvermogen was in Suriname voor haar vertrek.

Er werd dan ook niet afdoende aangetoond dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

*Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.
Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.*

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

[...]

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47/1, 47/3, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt, na een theoretische uiteenzetting, volgende concrete toelichting bij haar middel:

[...]

Verwerende partij stelt het volgende vast in de bestreden beslissing van 09/08/2021:

- dat verzoekster niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden;
- dat verzoekster niet heeft aangetoond ten laste te zijn (zowel in België als in het land van herkomst) van de EU referentiepersoon (lees: Nederlandse zus van verzoekster);
- dat verzoekster niet heeft aangetoond deel uit te maken van het gezin (zowel in België als in het land van herkomst) van de EU referentiepersoon (lees: Nederlandse zus);
- dat er rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet;

Verder dient opgemerkt te worden dat de andere voorwaarden voor “gezinshereniging” van verzoekster met haar Nederlandse zus door verwerende partij niet worden betwist.

Ten eerste dient verwezen te worden naar de bewoordingen zelf van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. In punt 2° van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, wordt gesteld dat verzoekster dient aan te tonen dat zij ten laste was (in het land van herkomst) en ten laste is (in België) van het gezin van de EU burger OF heeft deel uitgemaakt (in het land van herkomst) en thans (in België) deel uitmaakt van het gezin van de EU burger.

Kortom behelst artikel 47/1, 2° concreet 2 situaties:

- 1) Verzoekster was ten laste en is ten laste van het gezin van de EU burger;
- 2) Verzoekster maakte deel uit en maakt thans deel uit van het gezin van de EU burger;

Verzoekster toont minstens aan dat zij ten laste was en nog steeds is en ook deel uitmaakte van en nog steeds deel uitmaakt van het gezin van de EU burger.

Immers, verzoekster is zus van een EU burger (lees: Nederlandse zus). Immers, verzoekster was in Suriname ten laste van haar Nederlandse zus en ook deel uitmaakt van het gezin (lees: huishouden)

van de EU burger. In essentie maakt verzoekster dus niet alleen deel uit van het gezin van de EU burger, maar is hij vooral financieel ten laste van haar Nederlandse zus.

Verzoekster maakt daarmee minstens aannemelijk dat zij in het land van herkomst ten laste was van het gezin van de EU burger. Eveneens blijkt dat zowel de EU burger als verzoekster zelf hier in België op hetzelfde adres woonachtig zijn en dus een gezinscel (lees: huishouden) vormen in de zin van artikel 8 EVRM.

In arrest RvV n° 225 440 dd. 30/08/2019 (https://www.rvv-cce.be/sites/default/files/arr/a225440.an_.pdf - zie website RvV) staat het volgende te lezen over het gegeven ten laste te zijn in het verleden:

(...)

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat “de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”.

Door aan artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet een lezing te geven die er niet in te vinden is, en schendt verwerende partij alle in het eerste middel aangehaalde bepalingen/beginselen.

In casu heeft verzoekster genoegzaam aangetoond aan de hand van objectieve stukken dat verzoekster met haar Nederlandse zus een gezinsband heeft en van haar financieel afhankelijk is, en thans in België ook steeds samenwoont, voldoet verzoekster aan de voorwaarde ten laste te zijn van de EU-burger, zowel in het land van origine of herkomst en in België.

Dat Uw zetel – in het kader van de wettigheidstoetsing – dient na te gaan of de “wet” niet werd geschonden. Daar de term “wet” duidt op een wettigheidstoetsing van de bestreden beslissingen. Dat thans tevens Uw Raad dient na te gaan in welke mate het fair play-beginsel werd nageleefd.

Dat bij de wettigheidstoetsing Uw Raad bevoegd is de bestreden beslissing te toetsen aan het EVRM.

Verder dient te worden verwezen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Er is in de bestreden beslissing op geen enkele redelijke en evenredige wijze toepassing gemaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De inhoud van artikel 74/13 werd op geen enkele wijze ernstig afdoende overwogen. Noch werd in concreto nagegaan wat de gezins- en familiale toestand of de gezondheidstoestand van verzoekster zijn om de bestreden beslissing (bevel om het grondgebied te verlaten) te nemen.

Dat verzoekster van haar Nederlandse zus in het verleden financieel afhankelijk is en nog steeds is en met haar Nederlandse zus in België een gezin (lees: huishouden) vormt en dus deel heeft uitgemaakt en thans deel uitmaakt van het gezin (lees: huishouden) van de EU-burger.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Er dient minstens te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurs-handelingen, artikel 62 en artikel 47/1 juncto artikel 47/3 juncto artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen

of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bijlage 20 in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf wordt, onder verwijzing naar artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoekster niet voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden. Hierbij wordt concreet ingegaan op de door verzoekster overgemaakte bewijsstukken en aangegeven waarom deze niet volstaan. Ook wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten wordt concreet gemotiveerd. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, aangegeven dat verzoeksters legaal verblijf is verstreken. Tevens wordt gemotiveerd aan de hand van de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat de motieven van de bijlage 20 niet zouden voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekster kennis heeft van de motieven van de bijlage 20, die zij inhoudelijk bekritiseert, zodat aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan. Deze inhoudelijke kritiek wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De ingediende verblijfsaanvraag geschiedde in het kader van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

2.5. Voor wat betreft het begrip ‘ten laste’, kan worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, ptn. 20-24). Ook in de nota met opmerkingen wordt hiernaar verwezen. In het voormelde arrest Jia wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet

bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (pt. 43). In het arrest Reyes stelt het Hof vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemtoont hierbij dat deze materiële steun *“voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst”* (pt. 24).

2.6. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, moet verzoekster dus aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat zij zelf niet in staat is in haar basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een gebrek aan voldoende inkomsten uit activiteiten als werknemer, zelfstandige en/of onroerend goed e.a. dat algemeen kan worden omschreven als een situatie van onvermogenheid.

2.7. Naast documenten die uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst, mag het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin in het land van oorsprong worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe is gehouden alle door verzoekster overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt aan verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken en hun bewijswaarde te beoordelen. Hij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen

2.8. Verzoekster betwist niet dat de in de bestreden bijlage 20 vermelde documenten deze zijn die zij heeft overgemaakt ter ondersteuning van haar verblijfsaanvraag.

2.9. In de bijlage 20 wordt in eerste instantie verwezen naar een eerdere bijlage 20 van 25 november 2020, waarin reeds een beoordeling werd gemaakt van het reispaspoort, het kadastraal attest, de verklaringen van de Inspectie der Directe Belastingen van 14 juni 2018 en 29 juli 2020, de verzendbewijzen van postpakketten met levensmiddelen en hulpgoederen en de verklaring van lidmaatschap bij de CM. Er wordt aangegeven dat deze documenten reeds eerder werden overgemaakt en weerlegd in de bijlage 20 van 25 november 2020, zodat hier dienstig naar kan worden verwezen. Wat betreft de ‘nieuwe’ stukken, die naar aanleiding van de in punt 1.4. bedoelde verblijfsaanvraag werden overgemaakt, worden deze in de bijlage 20 beoordeeld en besproken, waarbij verweerder concludeert dat uit deze stukken niet afdoende blijkt dat verzoekster reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag tot gezinshereniging.

2.10. De Raad dient op te merken dat verzoekster in haar verzoekschrift blijft steken in het poneren van algemene stellingen, theoretische overwegingen en blote beweringen, doch dat zij geenszins concreet ingaat op de overwegingen in de bijlage 20, die enerzijds verwijst naar een beoordeling die werd gedaan in een eerdere bijlage 20 en anderzijds een beoordeling van de ‘nieuwe’ stukken omvat, zodat verzoekster deze niet aan het wankelen brengt. Verzoekster betoogt dat zij *“minstens aan[toont] dat zij ten laste was en nog steeds is en ook deel uitmaakte van en nog steeds deel uitmaakt van het gezin van de EU burger”*, en dat zij in dit verband objectieve stukken heeft overgemaakt, maar dit is niet meer dan het ventileren van een eigen overtuiging die de onwettigheid van de bestreden bijlage 20 niet aantoonst. Ook de loutere omstandigheid dat zij *“de zus van een EU burger”* is, volstaat niet om te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. In zoverre verzoekster benadrukt ten laste te zijn van haar zus en deel uit te maken van haar gezin in België, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster de situatie in het herkomstland niet dienstig onder de mat kan vegen (zie punt 2.5.).

2.11. Waar verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad, waarin wordt geciteerd uit de voorbereidende werken van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, ziet de Raad niet in wat verzoekster hiermee wenst aan te tonen. In de voorbereidende werken wordt aangegeven dat andere familieleden, zoals in casu, niet op dezelfde manier dienen te worden behandeld als kernfamilieleden van een burger van de Unie, waarbij voor eerstgenoemde categorie van familieleden de binnenkomst en het verblijf enkel dienen te worden vergemakkelijkt. Verder wordt verwezen naar de interpretatie van het concept ‘ten laste’, waarbij wordt verwezen naar het hierboven weergegeven arrest Jia. De Raad ziet niet in op welke wijze de bijlage 20 strijdig zou zijn met de geciteerde voorbereidende werken en verzoekster toont dit ook niet aan. Waar zij stelt dat verweerder een lezing geeft aan artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet die er niet in te vinden is, toont verzoekster niet aan welke verkeerde lezing aan voormelde

bepaling wordt gegeven. Verzoekster kan bezwaarlijk het artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, evenals de voorbereidende werken dienaangaande, citeren en vervolgens besluiten dat aan deze bepaling een *“lezing [werd] [gegeven] die er niet te vinden is”*, zonder hierbij aan te geven waaruit deze verkeerde lezing dan zou bestaan.

2.12. Gelet op het bovenvermelde is de bestreden beslissing tot weigering van verblijf niet strijdig met de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet en blijkt ook niet dat verweerder kennelijk onredelijk of incorrect of onzorgvuldig is tewerk gegaan bij de beoordeling van de door verzoekster overgelegde stukken. Het andersluidend oordeel van verzoekster, waarbij geenszins concreet wordt ingegaan op de door verweerder gemaakte beoordeling van de overgemaakte stukken, volstaat niet om deze beslissing aan het wankelen te brengen. De Raad ziet ook niet in hoe het in het betoog aangehaalde fair play-beginsel zou zijn geschonden en verzoekster concretiseert dit ook niet.

2.13. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, betwist verzoekster niet zich te bevinden in de situatie van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Wat betreft het geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat deze bepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

2.14. Verzoeksters betoog dat op geen enkele redelijke en evenredige wijze toepassing van en afwegingen werden gemaakt in het kader van voormelde wetsbepaling, gaat voorbij aan de inhoud van de bijlage 20. Immers kan hierin worden gelezen: *“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”*

2.15. Verzoekster laat deze passage totaal onbesproken en beperkt zich andermaal tot loutere beweringen inzake haar afhankelijkheid van haar zus. Met dergelijk betoog, dat volledig voorbijgaat aan de concrete inhoud van de bijlage 20, kan de voormelde passage niet aan het wankelen worden gebracht.

Het eerste middel is ongegrond.

2.16. Verzoekster voert in een tweede middel een schending aan van artikel 8 van het EVRM in samenlezing met een schending van het hoorrecht.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“[...]Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op

voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Dat bovendien verzoekster een Nederlandse verblijfsgerechtigde zus heeft waarmee zij een duurzame familierelatie heeft en waarvan zij financieel afhankelijk is; Dit betekent concreet dat verzoekster nog steeds zijn verblijfstoestand kan regulariseren en conform artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit een aanvraag gezinshereniging kan doen.

Dat verzoekster een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM met haar Nederlandse verblijfs-gerechtigde zus. Dat van al deze elementen in het kader van de bestreden beslissing niet afdoende rekening werd gehouden.

Verzoekster maakt daarmee minstens aannemelijk dat zij in het land van herkomst financieel afhankelijk van de EU-burger. Eveneens blijkt dat zowel de EU burger als verzoekster zelf hier in België op hetzelfde adres woonachtig zijn en dus een gezinscel (lees: huishouden) vormen in de zin van artikel 8 EVRM.

Dat ondanks deze elementen, de Dienst Vreemdelingenzaken niet getuigt van een proportioneel en zorgvuldig handelen;

Dat er dan ook een schending voorhanden is van artikel 8 EVRM, daar met het gezinsleven van verzoekster door verwerende partij schromelijk met de voeten werd gestreden.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoekster minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoekster en haar verblijfsgerechtigde Nederlandse zus.

Dat verzoekster een duurzame en hechte relatie heeft met haar Nederlandse zus. Immers, alle gegevens bevinden zich in het administratief dossier en zijn verwerende partij gekend.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoekster. Immers, verzoekster toonde minstens aan dat zij een gezinscel vormt in de zin van artikel 8 EVRM.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte familiale relatie tussen verzoekster en haar Nederlandse zus. Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoekster om op basis van deze opgebouwde familiale relatie in haar land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoekster minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Minstens is er een schending van artikel 8 EVRM vast te stellen;

Met betrekking tot de schending van het hoorrecht:

In een arrest van 11 december 2014 benadrukt het Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ dd. 11/12/2014, Kamer 5, zaak C 249/13, [http://curia.europa.eu/juris/document/\[...\]](http://curia.europa.eu/juris/document/[...])). Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 (http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_128856.pdf) stelt de Raad inzake het Hoorrecht het volgende:

(...)

Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu: een weigering van verblijf met BGV (bijlage 20)) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodigen om eventuele bijkomende stukken (bv, tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familieleden (bv. zwangerschap, andere familieleden), etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerder op tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden.

Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen/onduidelijkheden zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen. Verzoekster is in casu helemaal niet gehoord geweest door verweerder (DVZ Brussel).

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Zodoende werd het hoorrecht in combinatie met artikel 8 EVRM geschonden.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd;"

2.17. Wat betreft artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat er voor meerderjarige familieleden, zoals in casu verzoekster en haar zus, bijkomende afhankelijkheidsfactoren zijn vereist, opdat er sprake is van een door dit verdragsartikel beschermd gezinsleven. Een loutere samenwoning is in deze niet voldoende (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, heeft verzoekster niet aangetoond dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat zij niet kan worden beschouwd als een familielid 'ten laste' van de meerderjarige referentiepersoon. Door te poneren dat zij wel degelijk financieel ten laste was van de referentiepersoon en zij hier een gezinscel onderhouden en te benadrukken dat zij een hechte en duurzame band onderhouden, brengt verzoekster geen element aan dat een nieuw licht werpt op de zaak. Verzoekster toont derhalve het bestaan niet aan van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven met haar meerderjarige zus. Deze vaststelling volstaat reeds om te oordelen dat er geen schending is van laatstgenoemde verdragsbepaling. Verzoeksters betoog dat er sprake is van een ongeoorloofde inmenging – waarvan hoe dan ook geen sprake kan zijn, gelet op het gegeven dat het in casu een eerste toelating betreft – en dat verweerder een disproportionele beslissing heeft genomen, kan derhalve niet worden aangenomen. Verzoekster brengt ook niets concreets in tegen de in de bestreden beslissing vermelde afweging *"Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precare verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn."*

2.18. Waar verzoekster wijst op het *"centrum van haar sociale, familiale en economische belangen"*, dat zich in België zou bevinden, kan de Raad enkel vaststellen deze belangen niet nader worden gespecificeerd. Een beschermenswaardig privéleven blijkt dan ook niet. Voor zover dit toch moet worden aangenomen, heeft het zich ontwikkeld in een tijd waarin zij zich ervan bewust moest zijn dat haar verblijfs-status ertoe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Het blijkt niet dat er sprake is van dergelijke omstandigheden en verzoekster toont het ook niet aan.

2.19. Wat betreft de aangevoerde schending van het hoorrecht, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf een antwoord betreft op een door verzoekster geïnitieerde verblijfs-aanvraag. Verzoekster had derhalve de mogelijkheid om alle volgens haar nuttige elementen en stukken ter staving voor te leggen aan het bestuur, zodat zij in de mogelijkheid was haar standpunt ter zake naar voor te brengen. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd op dezelfde datum als de weigerings-beslissing gegeven en verwijst naar deze beslissing. Bovendien wordt erop gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder

het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas leidt tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Verzoekster toont niet aan welke concrete informatie zij bij een gehoor door verweerder bijkomend zou hebben verstrekt, die een invloed zou kunnen hebben gehad op de totstandkoming van de bestreden bijlage 20. Het louter aanhalen van mogelijke voorbeelden, zonder deze op haar eigen situatie te concretiseren, volstaat niet.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA